

יציאות השבת פרק ראשון שבת

ב.

עין משפט נר מצוה

קבו א מיי פ"ג מהל' שנת
הכלה י"ח טור שריע
א"ח ס"י רנה ספ"ק [אן ב:]
קבו ב מיי פ"ג מהל' שנת
הכלה י"ח טור שריע
ש"ע א"ח ס"מ רנה ספ"ק
ב:]
קבו ג מיי פ"ג מהל'
הכלה י"ח טור שריע
י"ד ס"י ק"ג ספ"ק ח:
קבו ד מיי פ"ג מהל' שנת
הכלה י"ח טור שריע
ס"ה הכלה י"ח טור שריע
רנה ספ"ק ח:
ק"ה ה מיי פ"ג מהל' שנת
הכלה י"ח טור שריע
ק"ב ד מיי פ"ג מהל' שנת
הכלה י"ח טור שריע
י"ט ס"מ רנה ספ"ק
ש"ע א"ח ס"מ רנה ספ"ק
ח:

לעני רש"י
ורד"ל [ורד"ל]. יעה.
צוק"ש [צוק"ש].
נר מצוה.

רבינו הנהגל

אטיקאנא כמאכל בן דרוסאי
וכל שהוא כמאכל בן
דרוסאי מותר לשהותו
ע"ג כירה אע"פ שאינה
גורפת ולא קטומה. תחתון
של פת. אוקימנא קרומת
פנים המדובקים בתנור,
וכיון שקרמו פניה מותר
לשהותה. והכין מפרשא
בפי' דלקמן בכירה [ד].
משלשילין את הפסח לתנור
ע"פ חשבה. אוקימנא משום
דבני חבורה וריוון הן הא
שאר בני אדם לא. ואי גריא
הוא מנתח הוא, כלומר
אינו שלם אלא מנותח
איברים, כיון דקשי ליה
דיקא לא מגלי ליה, הלכך
לא אמי לחתויי בגבוליה,
בין שריק התנור בין לא
שריק התנור שרי. אבוי
דברוא, שריק שרי. לא
שריק, רב דימיה מדפתי
אסר רוב אשוי שרי, וקיייל
כוותיה. בשרא אגומרי
אסוי אלא א"כ נצלה כל
צוק"ש. קרא חייא בתנור,
רבינא שרי. ומחייין את
האור במדורת בית המוקד,
משום דכתיבם וריוון הם.
וקרא לאברים ופדרים הוא
דאחא דכתיב לא תבערו
אש בכל מושבותיכם, אינם
מבערים אבל אתם מבערים
לאברים ופדרים. ובגבולין
כדי שריק האור ברובו.
רב אמר רוב כל עץ
ועץ, ושמואל אמר כדי
שאין צורין להביא אתהיים
התחתון כדי שידליקם.
והלכתא בשמואל דחגי
ר' חייא לסיוריה שתהא
שלהבת עולה מאיליה ולא
על ידי דבר אחר. עץ
יחידי. אטיקאנא בעיני רוב
כעני רובו ורובו היקפו. ואת האח
לפניו מבערתי. רב אמר
אחואנא. פי' עצי ערבה.

איבעיא להו תחתון האיד דגבי תנור. ולפי' דפי' דלגבי האור
ממה לקרום ומיבעי' ליה אס מחמתו דקאמר ר' אליעזר
דגבי תנור והא דקאמר רבנן עד שיקרמו פניה אחת מפניה ואפילו
בעלין סגיא^א ואס מחמתו דקאמר ר"א היאך דגבי האור אס כן הא
דקאמר רבנן עד שיקרמו פניה היינו
כל פניה^ב כן שמי ר' אליעזר כו'
ופושט דר"א לחומר ומיהו צירושלמי^א
משמע דלהקל צא דקאמר התם
ומודה ר"א צלחם הפנים שאין קרוי
לחם עד שיקרמו פניו בתנור משמע
דהכל סגי בקרימה כל דהו אכל
צלחם הפנים צעין קרימה מעליא.
ריצ"א^א:

למשרי אברים ופדרים. וא"ת
אי אברים ופדרים לחול
דכפ"ה הא אמר צפרק צמזה
מדליקין [דף קד: ע"ג] עולת שנת צמזה
ולא עולת חול צמזה ואי אברים
ופדרים דשנת ואשמועינן מכלל
מוצבותיכם דאע"ג דמזאתן כל הליל'
ואפשר להקטין צמזאלי שנת אפי"ה
דמי צמזה הא מעולת שנת נפק
דממעט עולת חול דהיינו ע"כ
אברים ופדרים לחול דשמיטה וזיק'
עבר זמנו צסקיעת החמה א"כ
אברים ופדרים דשנת קריבים צמזה
וי"ל דלמי למשרי אברים ופדרים
לחול כשמעלה צהן האור מצעוד יוס'^א
והא דקאמר ולא עולת אברים ופדרים
לחול צמזה היינו דוקא צמזה מעלה
צהן האור וכן הא דלמנר צפרק טרף
צקלפי [יומא דף מו. וס] אברי ס' חול
שנתו עושה להן מערכה צפני
עמנן וסודרן אפי' צמזה ופי' לרב
הונא דפליג התם היינו דלמנר דאין
עושה להן מערכה צפני עמנן אכל
ד"ה דסודרן על המערכה צהן דגולה
היינו כשמעלה צהן האור כדומה
התם והא דקאמר התם לחד לישנא
דדוקא צפסולין אי משלה צהן האור
אין אי לא לאו משום דכשרים לא
צעין משלה צהן האור אלא הי"ק
דדוקא צפסולים אכשרין לאשמעינן
צמזלה צהן האור אכל צכשרים לא
איצטריך לאשמעינן^א וריצ"א בן מסתפק
צשאר קרנות^א צמזלה צהן האור
אס נעשו כלתמו על מצחם לנשרייהו
צמזה אי לאו דלילמא דוקא צממיד
מהני האי טעמא משום דשם תמיד
דומה שנת וקשה דהתם מפיק ליה
ציומא צממעודו ופי' צמזה והכא
מפיק ליה מצמזבותיכם ונראה
דעיקר דרשא מצמזבותיכם והתם
נקט צמעודו ופי' צמזה אכל דצעי
למנקט צמעודו ופי' צמזמאה
אמר
וע"ק והא מצמזבותיכם אכשרין צשריפת צת כהן דלא לחיא שנת
כדדרשי' פ"ק דיצמות (דף ו: וס) ופרק אחד דיני ממונות (פנהדרין
לה) נאמר כהן מצמזבותיכם כו' אף מושבות האמור כהן כו' וי"ל דהכא
מכס דרש מדכתי' מושבותיכם ולא כתיב מושבות והא דדרשי' צפיק
דקדושין (דף לו. וס) מושבות דכתב רחמנא גבי שנת ל"ל וקאמר
דקד"א הואיל וצעין מועדות כתיב תצעי קדוש צ"ד כמועדות קמ"ל
לא מלא צמעודו אש צכל מושבותיכם דרש צפירש הקוטרים דהאור
לא כתיבא צעין דמועדות ואכשרין לה נמי כדרשי' הכא אלא
מושבותיכם דכתי' צאמור (ויקרא כג) דהוא כתיב צענינא דמועדותי:
כדי שתהא שלהבת עולה מאי"יה. אלמא צמקוס שהקפיד הכתוב
שלא יכבה סגי שתהא שלהבת עולה מאיליה ואין לריך שתהא

ובגבולין לריך להצעיר מדורתו מצעוד יוס כדי שתלחח האש צרוצו:
ר' יהודה אומר. אס היתה מדורת פחמין אין לריך להלחח צהן
האור אלא כל שהוא והיא דולקת והולכת דאין דרכה להיות כבה
והולכת וא"ל לחמות צהן: **גב' בן דרוסאי.** לטעים היה ומצבל
צישולו שליט: **איסמר נמי.** דמאכל
צן דרוסאי שצוב צישול: **כל שוא.**
צמזבל צדי ישראל כמאכל צן דרוסאי
צוב אין צגמרו משום צישולי נכרים:
גרוף. מן הגמלים צמגריפה שקורין
ודילי: **קטוס.** מפזרים אפר מלמעלה
כדי להפיג חומו שלא יוסף הצל צשצת
וה מצבל שהוא כמאכל צן דרוסאי
זה חיישי' אס מצמצל והולך צשצת:
דגבי תנור. שהכרות נדקיס צדופני
התנור צבינ הלכך מצבעו ליה הי
קרי מחמתו הן פנים דגבי דופני
התנור או פנים הפונים למטה לחלל
התנור לצד האור: **מדוצקים צמנור.**
ומונקא היא דפנים שלפני האור
ממחרין לקרום: **הסס מנסת.** ואס
פוחת פי התנור עייל ציה זיקא וקסי
ליה: **הכל לא מנסת.** דכתיב (שמות
יג) על ראשו ועל קרבו ואי מגלי ליה
לא קסי ליה זיקא הלכך אי לא דריוצין
הן אסור: **אברים ופדרים הוא דאפא.**
להמיר את הקטירין כל הלילה אכל
מדורת צית המוקד שאינה צורך צבוה
אלא צורך כהנים לא חמרה. וסמוך
לחשיכה היינו טעמא דלא צורך משום
דכהנים וריוון וקריבם היו צני
תורה ומדרים ומוכרים ולא אמו לחמתי
משמשחן: **כל אחד ואחד.** כל עץ
ועץ ולא תימא כיון שאלה צרוצ מנין
העצים: **ושמואל אומר.** כדי שלא לריך
לומר צמזה עמים דקים ונייה מצמתין
להצעיר את אלו: **סני ר' חייא.** צפ'^א

צמה מדליקין לגבי מנורה להעלות נר
תמיד^א שמהא שלהבת עולה מאיליה
אלמא צבי האי גוונא הויה הדלקה
משום ר"י הלוי. וקשה לי חלד דרמי
צב חמא קמתי לה התם ועוד דלאו
מנתימא היא אלא הוא אמר לה
צפירוש דמנתי' אחריתי. ושאר רבנמי
תנו לה לענין מדורה ואני מנאמתי
אותה צת"כ^א לגבי מנורה: **עני יחידי.**
כעין צוק"ש שלנו: **רוצ עזין.** שיכנס
האור בתוך עזיו עד רוצו: **רוצ עזיו**
היקפו. מצחון: **כפנאלי.** רוצ עזיו
או רוצ היקפו: **שיחסת.** רוצ עזיו:
צ' דדיו. רוצ היקפו: **וצר לדבר.**
דשוב הולך דולק: **שני קצותיו אכלה**
האש. צידוע שמוכו נחר והלכה לכה
שלו ונעשה יצב: **נחר.** פסקה לכה
שלה ויצב כמו נחר גרוני (סהלס ט)
וכן חרה מני חורב (איוב ג): **והאח.**
צשריפת היוקים המגילה כתיב: **אחונא.** ערצה: **צאחוס.** כל
העצים נדלקין זה מזה הקטן מדליק הגדול: **אין לריכין רוצ.** להצית
את האור צרוצו מע"ש אלא מחמין צהן אור מצעוד יוס לפי שאין
צבין והולכים אלא דולקים והולכים: **לריכין רוצ.** לפי שאין שלהבת
יכול ליכנס צינייהם: **גרעינין.** של תמרה אס עשה מהס מדורה
לכשיצבו אין לריכין רוצ: **נתן צחוטוס.** כלים שפושין מללוצין
ונתן הכלי מלא צמדורה לריכין רוצ לפי צצרוצין יחד ואין שלהבת
יכולה להכנס צהן: **קנים מצברין.** לכאן ולכאן ואחת מהן היואלת
לא תמנא את חצרתה לצערה הלכך כי לא אגדן לריכי
רוצ אכל אגדן לא מצברין ואין לריכין רוצ וכן גרעינין:
רב

(א) ע"ז לח"ג (ב) לקמן ל"ג:
(ג) ועינין ק"ג פסחים פה"ג.
(ד) ועל"ז ח"ג (ה) [צוק"ש]
קרי: עינין ק"ג פסחים טו:
ס"ה. צמזה י"ח טור שריע
ק"ג: וצמזה לה"ג (ו) לקמן
כ"ה. (ז) [צמזה טו. ח] [צמזה]
פסחים י"ג. (ט) [צפרקין ה"י].
(י) [ועי' מוס' ממונות טו]
ד"ה ושמעין. (י"א) [שם א"ח]
עולה ועי' צכשי' שם ד"ה
הכי גרסינן. (י"ב) [ועי' חופסות]
לקמן ע. ד"ה העברה.
(י"ג) [ועי' מוס' קידושין לו].
ד"ה הכי צמזה.

תורה אור השלם

1 לא תבערו אש בכל
משבותיכם ביום השבת:
שמות לה ג
2 הנה לאש נתן לאכלה
את שני קצותיו אכלה
האש ותוכו נחר ויצלח
למלאכה: יחזקאל טו ד
3 ותמלק וישב בית החרף
בחדש השמיני ואת האש
לקצין מבערת:
ירמיהו לו כ

גהות הב"ח

(ה) גמ' ר' חייא אמר עד
שיחסת עזין ממנלל:

גליון הש"ס

גמ' אבל אהא כבעיר
במדורת בית המוקד. עי'
יומא דף טו ע"כ מוס'
ד"ה וחתם שם אמר ר'
פפא הלכך בעיני רוב עזיו.
חולין דף ע"ג רובו וכן
סוטה דף ע"א וחולין דף
ס"ה ע"א:

מוסף רש"י

בן דרוסאי. לטעים היה
ואוכל כל דבר המצולק קמ'
(ע"ז לח"ג). בני חבורה.
המנין על הפסח. וריוון
הן. דכל העוקפים נקדשם
וריוון ומתנים הלכך לא
מחמי (שד"ח ק"ג) א"ו:
שם רכיס ומיוחס זה את
זה (פסחים פ"ה). וכתנים
וריוון הן. כקולן בין ככל,
דכתיב צהן דכריתם (ג) יו"ד
משפטיך יעקב (קטוס ע"ד).
או: דקוין צמנעם לעברה
צידוע שאלתו הלינת קוקס
(שד"ח פ"ה).

מוסף תוספות

א. ר"י אליעזר כהנא.
מוס' ה"א"ש. ח"ב. ר"י
אליעזר מיקל דרי בקרימת
פניה דלגבי האור. מוס'
ה"א"ש. ג. דנעשר כבר
לחמו של מובה שמתוך
שהן לחמו של מובה הרי
הן כקרבן היום ודחו
מבמועדו אפי' בשבת.
מוס' פסחים פ"ג. T. ומיהו
אפי' לישנא קמא לא
שרי אפילו בכשרים אלא
במשלה בהן את האור.
מוס' יומא טו. ה. דלאו
תמיד. מוס' פסחים טו.
1. שבת היא לה' בכל
מושבותיכם. מוס' קידושין
לו.